

2.6. Особливості процесу становлення цивілізаційної ідентичності України в умовах глобалізації (на прикладі Революції Гідності)

Специфіка історичної ситуації в Україні з точки зору революційності полягає, головним чином, у певній незвичності самої сутності Революції Гідності як явища, що поки не мало аналогів у вітчизняній політичній історії. А від того, що на сьогоднішній день Україна у певному сенсі все ж є актором міжнародних відносин (з точки зору кількості країн, з якими вона має дипломатичні і партнерські відносини, її членства в ООН та в більш ніж 100 міжнародних організаціях), з огляду на її вже певно визначену зовнішньо-політичну позицію – стратегічний курс європейського розвитку, і виникає необхідність чіткого розуміння характеру, змісту і спрямованості змін, з яких починає відлік слідування обраному шляху нова, незалежна держава Україна протягом 28-річного відрізка свого фактичного існування. Безсумнівно Революція Гідності стала відповідним чином критичним історичним фактором кардинальної зміни власного системного курсу поки що молодій (навіть з точки зору віку людини) країни.

Перш за все, тут слід звернути увагу на достатню складність власне у її когнітивності (спроможності пізнання) як нової історичної суб'єктності. Проблема при цьому також полягає в її своєрідній амбівалентності

(підтвердження існування в її межах прямих протилежностей, а також і у наявності через це їх кінцевої невизначеності), в її походженні і результатах, які завдяки їй можуть бути досягнуті. В такому розумінні феномену Революції Гідності уживаються наступні здавалось би взаємовиключаючі її передумови. З одного боку ненасильницькі дії, спрямовані на досягнення такої революційної ситуації, коли всі кроки, що координуються та управляються, мають чіткі позиції не примусового характеру. Вони не спрямовані на здійснення жорстких дій по відношенню до «больових точок» влади та її представників на всіх рівнях їх присутності. Крім того, виходячи з уявлень про демократію, не вдаються до остаточних дій силового, насильницького характеру. Власне це і відбувалось протягом певного часу, починаючи з 1 грудня 2013 р. аж до 18 лютого 2014 р., коли штатна група «умовляльників» з боку Партії регіонів на чолі з В. Олійником, О. Бондаренко, Н. Шуфричем та іншими на засіданнях Верховної Ради та на чисельних ток-шоу всіляко тягли час, демонстрували чудеса красномовства і непохитну переконливість у власній правоті, щоб тільки певним чином «замортизувати» все зростаюче невдоволення серед широких мас населення. А задля посилення красномовства додавались ще й ритуальні «круглі столи» з залученням колишніх очільників держави Л. Кравчука, Л. Кучми та В. Ющенка. Інша справа, що КПД від усіх зусиль, заангажованих вже колишніх можновладців, практично дорівнював нулю.

З іншого боку, об'єктивно виходячи з ходу розвитку політичних подій, таки настав момент, коли для всіх стала зрозумілою вся неспроможність просто подальшого очікування, і в зв'язку з цим назріла необхідність переходу до рішучих дій для мирного ізолювання влади. До слова, елітна верхівка на той момент мала вже вигляд повітряного міхура, що був ладен вибухнути будь-якої миті. І тут, слідуючи «дружнім» порадам чільної особи з «першопристойної» діяти шляхом виключно з позиції силового тиску та методами збройного придушення, місцеві провладні мужі охоче зголосились

вирішити проблему широкомасштабного невдоволення саме у силовий спосіб. При цьому, скориставшись спочатку з прицільного розстрілу учасників Майдану, провокацій, кривавих сутичок демонстрантів з озвірілими «беркутівцями», урядовці навмисно і свідомо вдалися до переведення ненасильницького спротиву до завідома цілеспрямованого збройного повстання з відповідними для цього наслідками, – запланованих ними ж – зведення до нуля та практичного знищення всіляких надій на покращення ситуації, не кажучи вже навіть про сподівання хоч на якусь там свободу або справедливість.

Тож Революція Гідності – це особливий феномен прояву архетипу суто української свідомості, яка на той період вже народилась у злитті прагнень політичної нації до поєднання соціального і духовного в одній мотивовано-історичній субстанції – потяг народу до свободи і розуміння своєї подальшої перспективи. І як вже вказувалось раніше, подібного за ознаками феномена ще не траплялось впродовж як попереднього світового, так і сучасного історичного розвитку.

Отже, ця революція за своїм характером являє собою комбінований або сполучений тип ненасильницького і, в той же час, нав'язаного «зверху» збройного протистояння (протилежності), що поєднуються у категорії амбівалентність. А відповідно до цього ідентифікація її невизначеності була ще первісно закладена заздалегідь у саме єство майбутньої держави. До того ж випещеною вона була ще тоді, за умов радянської імперії, яка мала допуск на норму подвійних або навіть потрійних стандартів. А в часи «перебудови» сконцентрувала всю увагу вже на спробах особистого збагачення, в основі якого лежав досить банальний механізм присвоєння державної власності шляхом корупції. Рівень останньої, як відомо, і тоді був значним чином пов'язаний зі ступенем ерозії та подальшого руйнування економічних і політичних відносин у державі. Тоді це і призвело до розвалу СРСР.

Сьогодні ж, після отримання незалежності України, в країні виникла

інша, і вже по-своєму, унікальна ситуація.

По-перше, зникнення партійного та «комітетського» контролю (при всій його всеосяжності) і в той же час бажання «зверху» всілякого розгортання домінації безпринципності і розбещеності, з їх очевидною зневагою до елементарних норм етики і моралі, і реальною відмовою від (хоча б позірною) урахування та прийняття до уваги проявів масового невдоволення.

По-друге, відкриття можливостей у вже створеній незалежній державі фактично безлімітного, відкритого доступу до використання державних коштів та ресурсних потоків країни виключно в інтересах кількох промислово-фінансових кланів. А це вже само по собі незрівнянно розширювало можливості приватизації багатства олігархами і відповідно соціалізацію бідності переважної кількості населення в країні.

По-третє, під прикриттям ідеї впровадження «ринкової економіки», стабільне розграбування промислового і сільськогосподарського потенціалу України.

По-четверте, відкрите проникнення корупції як явища загалом, так і процесу «самого по собі», у всі страти та прошарки державної номенклатури, органів безпеки, внутрішніх справ, прокуратури, судової системи, органів адміністративного і господарського управління.

По-п'яте, як наслідок від попередньої «керівної та спрямовуючої» стилістики управління, поява у владі, завдяки налаштованим по-новому соціальним ліфтам, виключно «своїх» (хоча і не досить професійних) «кишенькових» урядів та владних інституцій, стурбованих, насамперед, забезпеченням «самих себе ріднесеньких» перерозподілом державного статку, майна та пільг виключно на свою користь, при повному нехтуванні інтересів народу.

По-шосте, відсутність системи як формування, так і забезпечення кадровим та інтелектуальним резервами усіх галузей народного

господарства, що є критично необхідним для перспектив всебічної модернізації країни на перспективу.

По-сьоме, перетворення вищих органів як виконавчої, так і законодавчої влади країни у своєрідні «відстійники» для бенефіціарів, які за великі гроші буквально заковували там собі квоти як для придбання «теплих містечок» поближче до вищих сановників істеблішменту, так і для «відбиття» коштів, витрачених під час виборів, підтримки «потрібних» законопроектів для забезпечення власного бізнесу «соціально відповідальних» олігархів, перекупки для цього необхідної кількості депутатів і одночасне зберігання при цьому депутатської недоторканості. Крім того, розробка дуже жорсткого системного преїскуранта на всі види державних послуг, який відповідно до цього був прискіпливо визначений згідно із тогочасною номенклатурою. І така система функціонування, а фактично приватизації державної влади, стосувалась практично всіх її рівнів.

По-восьме, переведення до рівня у повному сенсі «знедолених» інститутів малого і середнього бізнесу, і паралельне задіяння спроби зведення нанівець потенцій громадянського суспільства, які в ідеалі реально б мали змогу забезпечувати необхідну кількість (хоча б мінімальну) робочих місць для зайнятого населення. По факту ж, об'єктивні умови для нормального існування у останніх не завжди були, і зараз немає достатньо коштів, необхідних для «підмазки» покровителів у вищих ешелонах істеблішменту, згідно із запровадженими провладними тарифами.

По-дев'яте, критичне погіршення умов функціонування ключових для кожної нації світу галузей існування суспільства: освіти і медицини. У першій – практична девальвація системи як середньої, так і вищої освіти; екстенсивний розвиток закладів середньої (ліцеї, коледжі та пансіони і їх замітники) та вищої (явно завищена кількість приватних закладів різного профілю) освіти; введення непродуманих режимів загальноосвітнього навчання та недолугих шкільних програм разом з малограмотними

підручниками, а також запровадження постійної «оптимізації» управління та «чергових» змін законів про вищу освіту; квазітотожність платної освіти до соціальних умов України і неможливості останньої у вітчизняному варіанті мати щось спільне з фундаментальною та якісною освітою; реальний обвал у роботі шкільних і наукових закладів, пов'язаний з катастрофічним недофінансуванням оплати у середовищі вчителів середньої школи, а також аналогічна бюджетна нестача і результативно різке зниження відповідно наукового і кваліфікаційного рівня як професорсько-викладацького складу ВНЗ, так і наукових кадрів у відповідних установах і закладах системи НАН України; поява системи «купівлі та продажу» кандидатських і докторських ступенів та вчених звань, а також безпідставного, кон'юнктурного присудження вищевказаних наукових відзнак представникам найвищих рівнів державної влади.

У другій галузі, медичній, – різке падіння змісту системи навіть адекватної підготовки медичних кадрів належної кваліфікації, відсутність сучасних медикаментів, ігнорування очевидного погіршення рівня якості медичного обслуговування населення; невідповідність існуючої системи охорони здоров'я в Україні до реальних потреб ХХІ ст.

Все вищезазначене разом з відповідною специфікою і складає квінтесенцію феномену визначення «Держави всупереч», з його базовою і критичною неефективністю діяльності інститутів Української держави, запропонованого автором презентованої публікації у ряді попередніх наукових розробок¹⁰⁶. При цьому, окреслена в них особливість його існування, а головне, функціонування після 8 грудня 1991 р. (дня підписання документів про створення СНД у Біловезькій Пущі), є однією зі складових базових умов революційності в Україні. Крім того, сама її підсумкова

¹⁰⁶ Хижняк І. Держава всупереч: імперативи забезпечення державного суверенітету України доби Незалежності // Сучасна українська політика. Спецвипуск: Політична наука в Україні: стан і перспективи розвитку. К. : «Центр соціальних комунікацій», 2013. С. 332-343.; Хижняк І. Держава всупереч: імперативи забезпечення її суверенітету – двадцять років потому Української Незалежності // Гілея: науковий вісник. Збірник наукових праць. К. : ВІР УАН, 2013. Вип. 78 (№11). С. 357-360.

невизначеність безпосередньо вказує, що власне бекграунд (засадничі основи) результатів Революції Гідності має на сьогоднішній день вже певний набір векторів для свого подальшого розвитку. Шляхи ж їх наступного напрямку відтворення залежать від виникнення у майбутньому певних історичних обставин, які зможуть обумовлювати переналаштування власне ступеня невизначеності і його підсумкового продовження, а також і можливостей появи вже зовсім іншої, майбутньої його ідентифікації. Вказаним чином означений алгоритм наразі існуючої постреволуційності беззаперечно відображає значно більш складну природу амбівалентності Революції Гідності, а також фіксує її далеко неоднозначний потенціал.

Метафорична забарвленість конотації оформлення векторів, що ідентифікують алгоритми постреволуційності, позначена своєю власною історичною обумовленістю, яку слід виділити окремо. Справа в тому, що ще у 1954 р. був сформульований концепт «навіки разом», який став провідним компартійним гаслом під час всього підготовчого періоду до святкування «300-річчя возз'єднання України з Росією», що відзначалось з великою помпою. Це дійство, особливо з українського боку, було обставлено з особливою пишністю і урочистістю, де протягом всієї кампанії відбувалась ціла серія розкішно зрежисованих партійно-адміністративних заходів з ідеологічно беззаперечним підґрунтям – закарбувати перед Москвою свою непохитну відданість ідеї непорушності курсу сакральної прив'язки Києва до Москви на всі часи, тобто «навіки». В цьому ж контексті надзвичайно зручною «прийшла до двору в Кремлі» ідеологічна кон'юнктура, а головне великодушно дозволена і схвалена вищим партійним оточенням, пишномовна з претензією на символ вічності назва «історико-драматичної саги» у вигляді п'єси, що була написана протягом 1949- 1951 рр. українським драматургом Л. Дмитерком. Крім відзначення преміального характеру, її «надпатріотичний контекст» про боротьбу за возз'єднання російського та українського народів із середини XVIII ст. ще став і запорукою та стабільним

партійним брендом не тільки офіційно, але і аксіологічно і семіотично (на ціннісному, а також знаково-системному рівнях), зафіксованої непорушності довічної дружби між Москвою і Києвом як у більшості партійних документів, так і у численних промовах діячів різного рангу, від партійного до художньо-культурного цеху тодішньої України.

Таким чином, сама постановка питання про дійсну сучасну відповідність концепту великодержавності «навіки разом» була вже первісно закладена в один із базових векторів постреволуційності, і стала визначальною відразу після завершення фінального акорду Революції Гідності. Все почалось власне в ніч з 20 на 21 лютого 2014 р., коли вже фактично экс-президент В. Янукович, ганебно ретирувався спочатку зі своїх печерських чертогів, а потім і з Межигір'я. А на підтвердження тепер вже зрозумілої для всіх значимості саме вказаного вектора на перший план вийшли контр-дії очільника нашого північно-східного сусіда, які почали розігрувати власну режимно-політичну ситуацію вже з 26 лютого 2014 р. Сталось те, чого (принаймні на формальному рівні) не чекав ніхто – підступна військова агресія Росії проти України, а першим кроком стало – віроломне захоплення Криму.

Тому одразу механізм Революції Гідності перейшов у свій інший вимір, вектором руху якого стала власна опція шляху наступних постреволуційних звершень.

Стало очевидним, що саме вказана «пострєволюційність» означає перехід українського соціуму певно в іншу фазу свого розвитку в умовах тепер вже реальної війни. А за фасадом інноваційних перетворень стали проглядатись контури більш масштабних і глибоких соціальних змін. Іншими словами – наразі спостерігається перебудова або переформатування власне системи тенденцій, що почали визначати функціонування та розвиток українського суспільства вже у нових умовах.

Тож, при збереженні ключової тенденції до якомога швидкого

розгортання реформ, яких власне просто зараз нагально і вимагає контекст Революції Гідності, відбувається помітне посилення вже іншої тенденції, а саме – тенденції до партикуляризації відповідно до дії базових векторів постреволуційності в їх підсумковому продовженні.

Предметно зазначаючи і підтримуючи свій постійний супутній стан по відношенню до векторів постреволуційності, тенденція до партикуляризації у певні історичні періоди, якщо і не стає домінуючою, то досить помітно посилюється, а часом і навіть висувається на передній план. При цьому здійснюється суттєвий вплив не тільки на еволюцію всієї складної природи амбівалентності Революції Гідності, а також і на конкретні зміни її неоднозначного потенціалу. Крім того, як і будь-яка інша загальна тенденція, тенденція до партикуляризації виходить за межі матеріальної сфери і розповсюджується, тією чи іншою мірою, на всі сфери відтворення суспільного життя.

А від цього саме партикуляризація векторів постреволуційності і стала, насамперед, об'єктом спрямованої маніпуляції з боку прем'єрної сили, що почала протистояти її функціонуванню. У всякому випадку, головною дійовою особою, яка стала персоніфікувати себе на позиції непереборної контрпотуги, виступив нинішній очільник Росії. А в зв'язку з цим визначальним (принаймні на сьогоднішній день) вектором постреволуційності або вірніше контрреволюційності великодержавного концепту «навіки разом», правда вже зараз, виключно з точки зору «першопристойної», стає система партикуляризованих векторів іншого походження, а саме контрреволюційного спрямування, які були ретельно вироблені і запуснені у військово-політичний обіг з безпосередньої подачі Кремля.

Таким чином, відбувається чи не найжорсткіше перетинання, з одного боку, партикуляризованої тенденції постреволуційної спрямованості на подальше розширення та поглиблення революційних перетворень та

кардинальних змін у державі Україна. А з іншого – потужна протидія силового, військового характеру з використанням найбільш витончених засобів провокативного, підступного спрямування на фактичну ліквідацію українців як окремого народу, як єдиної нації, а України як унітарної держави, як незалежного і суверенного суб'єкту міжнародних відносин.

Алгоритм контрреволюційності, що покладений в основу російської стратегії по відношенню до України, одержав власну систему координат. На момент перших місяців 2015 р. в нього вже були вмонтовані цілі блоки воєнно-політичних технологій концептуального, антиукраїнського і надто вже агресивного протистояння, спрацьованого в руслі одіозної «російської весни». Звичайно, визначену нами «амбівалентність» не слід розглядати лише як пряму імперативну норму для обов'язкового дотримання по відношенню до історичної суб'єктності алгоритмів революційності в державі Україна. Природа її протилежності і невизначеності відтворює досить широкий спектр своєрідної реалізації певного набору векторів для їх подальшого оперативного розгортання в залежності від майбутніх історичних обставин. І розраховано це на публічне продукування через віртуально існуючий «кремлівський» підсистемний складник «Євразійсько-імперський гамбіт».

Проте, виходячи з реального стану речей, спробуємо вдатись до окреслення партикулярних векторів контрреволюційності, які наразі виступають в ролі воєнного фактору контрвпливу по відношенню до відтворення алгоритмів постреволуційності. При цьому, зважаючи на надмірну амбіційність російського очільника, автор вважає за необхідне також надати певної метафоричності визначенням, задіяного останнім набору алгоритмів контрреволюційності, серед яких доцільно вирізнити наступні.

Першорядними «імперським рестриктом» можна вважати нездоланне бажання перебрати на себе роль володаря сучасного світу, який має всі права вирішувати долі народів, їх права на проживання та обрання власного шляху

економічного, політичного і соціокультурного розвитку. І у такий спосіб суверен з «першопристойної» будь-що прагне забезпечити собі ще і інше право – мати доступ до керівної участі у прийнятті рішень стратегічного порядку і гарантувати Росії ключові позиції як одного з визначальних центрів світового порядку. І це в його розумінні також означає мати право дозволяти тим країнам, що входять в орбіту стратегічних інтересів Росії, в межах сконструйованої ним дилеми – або існувати незалежно (в його розумінні) або підкорятись беззастережно.

Фактична окупація України «без знаків розпізнавання» у вигляді «чемних» чоловічків із зеленим відтінком розпочалась після 26 лютого 2014 р. А вже саме «рескрипт» російського очільника відразу одержав імперативне забарвлення: «Росія – це держава-цивілізація». Тож, власне кажучи, логіка задуманого у Кремлі сценарію, почала розвиватись згідно з формулою «переведення на світовий рівень прецеденту «беспредела». А це власне і створює строкату палітру подальшого застосування різного роду «підрестриктів», але вже значно меншого калібру. Тому розглядати їх слід в режимі дещо спрощеної супутньої, партикуляризації векторів контрреволюційності.

Ключовий же «імперський рестрикт» у своєму підґрунті прив'язаний до вчення З. Фрейда про психоаналіз, який певним чином, з одного боку, гіперболізував роль видатної особистості в історичному процесі, а з іншого – заходився вбудовувати в послідовність подій історичну діалектику і логіку його володарювання і тим самим висвітлити їх не зовсім зрозумілу для всіх цивілізаційну неминучість, а також надати цьому ще і значну політичну цінність¹⁰⁷. Крім того, З. Фрейд доводив, що первісною формою людського суспільства була, очолювана жорстоким самцем зграя, який мав там монопольне право на жінок. І далі, як постулює його гіпотеза, архаїчні події, які завжди будуть поза досяжністю антропологічної верифікації, та наслідки,

¹⁰⁷ Фрейд З. Тотем и табу // «Я» и «Оно». Книга 1. Тбилиси : Мерани, 1991. С. 193-393.

пов'язані з ними, є історичними фактами, інтерпретація яких надає їм певного значення, котре не варто недооцінювати, адже воно здатне також передбачати майбутні події¹⁰⁸. Екстраполюючи позиції наукових викладок З. Фрейда на останній перебіг подій, стає очевидним, що очільник своєю «пацансько-дворовою» поведінкою, посилаючи Захід на всі мислимі літери російської абетки, може коли-небудь нарешті публічно і особисто зголоситись на оприлюднення «родзинки» своєї програми на шляху його потаємного бажання піти на побачення з історією і, таким чином, увійти у бажаному форматі в неї на хвилі власної «невмирущої популярності». Саме її у інтерв'ю 5 лютого 2015 р. телеканалу «112.Україна» російський політик Б. Немцов охарактеризував як «інформаційний психоз», завдяки якому і досі 90 % росіян впевнені у відсутності регулярних частин російської армії на території України.

Іншими словами, у наявності маємо партикулярний вектор контрреволюційності зворотної індукції для «зовнішнього використання» в межах дії ще одного підсистемного кластера московського «розливу» «Великий» російський інформаційний «дивертисмент»: «сам вигадав, сам повірив, а результат-постмодерністська диктатура», що доповнюється його супутнім достойником: вектором партикулярності – перетворення діяльності у функцію життя заради якоїсь ідеї – конструювати драматургію світових процесів і діяти у відповідності до реакції на неї: підписав 5 лютого 2014 р. мінські угоди, і після їх «виконання» спостерігаєш за відповідними кроками протилежних сторін, а тим часом готуєш інші постмодерністські інструменти ведення війни.

Не менш «захоплюючим» дійством очільника з «білокам'яної» слід вважати його курс на повернення до схеми незламної орієнтації виключно на відродження духовних цінностей радянського періоду або пріоритет

¹⁰⁸ Фрейд З. Почему война [Электронный ресурс] // Психоанализ. Религия. Культура. М.,1992. URL: <http://osp.kgsu.ru/library/PDF/316.pdf>

прорадянського «імперського рестрикту» з оглядкою на героїзацію його «славного минулого». Використання подібного партикулярного вектору контрреволюційності було обумовлено системним впровадженням в суспільну свідомість соціуму Росії особливої національно-психологічної парадигми, спрямованої з одного боку на зміну структури україно-російських відносин, а з іншого – жорстку націленість російських ЗМІ на «викриття» нібито розгулу в самій Україні фашизму, націоналізму і «жидобандерівщини». Тобто повну протипагу тому, що дійсно привносить тепер вже в український соціум морально-етичний кодекс Революції Гідності, проголошений Майданом. А в якості особливої новації у пропагандистській антитезі Кремля це стало презентуватись в інформаційному полі Росії як «друга хвиля руйнації пострадянського світу». Іншими словами «а-ля остаточна реанімація Радянського Союзу» або на практиці «разводка на врага» в особі зв'язки «Україна, Майдан, Революція».

Наступним ідейним підґрунтям всієї антиукраїнської кампанії став предмет «правових» дій – фундаментальне право захисту російськомовного населення (правда так і залишилась незрозумілою подальша доля останнього, що проживало в Центральній Азії, і приблизно його більш ніж мільйонна кількість, зокрема у Туркменістані. Певно вона «вирішилась» сама собою лише завдяки існування там газу та нафти).

Очевидно, що віртуальне збурення патріотизму на хвилі антиукраїнської істерії стало ключовим механізмом інформаційної війни, яка на фоні грошових субсидій, стала резонансною технологією спроб повалення і зміни інститутів існуючої влади в Україні у період вже після Революції Гідності. А головною метою партикулярного вектору контрреволюційності, що відповідно задіяний у функції масової маніпуляції суспільною свідомістю

в державі Росія є¹⁰⁹:

- внесення у суспільну та індивідуальну свідомість ворожих для України шкідливих ідей та поглядів;
- дезорієнтація та дезінформація мас;
- послаблення певних переконань, устоїв;
- зажакування власного (російського) народу образом ворога;
- залякування супротивника (будь-якого) своєю могутністю.

«Приватизація» провладною топ-особою ролі месії та провідника певних християнських цінностей, впровадження в широкий політичний вжиток гасел типу «Руський мир», «Новоросія» тощо, подання себе як унікального суб'єкта, що відповідає смаковим стандартам найширшої аудиторії – все це є акцентованими складовими надмірної самомотивації у вигляді не тільки нестримного процесу постійної демонстрації через ЗМІ власного «завжди живого і певно незвично чарівного (для когось) оголеного торсу», особливо під час літньої відпустки 2017 р., а також і відвертого морального соліпсизму (філософської теорії, коли об'єктивний світ існує лише у свідомості індивіда). Очевидно це і складає ключові функціональні основи публічного іміджу очільника Росії. При цьому в інформаційному полі ніби поступово, але досить наполегливо конвертується образ кремлівського лідера як носія метафізичної відповідальності за все, що відбувається як в Росії (це – безперечно), так і в усьому світі (останнє, як ми вже побачили, є досить сумнівним).

У реальності ж такий месіанський наступ є не чим іншим як концептуальним проектом власного «постмодерністського авторитаризму», який межує з закамуфльованим імперіалізмом. Він же не стільки запроваджує, скільки нав'язує своє розуміння суверенітету за етнічною ознакою. Відтворення ж своїх владних амбіцій здійснюється на емоційному

¹⁰⁹ Лубкович І. Інформаційна війна: загроза інформаційній безпеці України [Електронний ресурс] / ред. Львівського національного університету ім. Івана Франка. URL: http://www.franko.lviv.ua/faculty/jur/Internet/PART-2_3.htm

рівні через канали інформаційної складової.

Саме у такий спосіб культивується особливий вид комплексного структурного ресурсу, який вважається пропозицією (читай прямо – примусом) особистісного розуміння «нових сенсів», «карнавалу заборон» і «приборкання братів по периметру» і вкладає в нього інструментарій як постійного тримання в шорах власного контролю Росії, України, країн близького зарубіжжя, так і зберігання перед Заходом можливої загрози застосування ядерної зброї.

Іншими словами, це власне і є вибудовування прем'єрного «імперського рестрикту» як симбіозу вказаних партикулярних векторів контрреволюційності для продовження режиму своєї влади, термін якої він окреслює рамками опцій власного бажання і можливостями їх майбутнього продовження. З точки зору класичних канонів теорії міжнародних відносин поведінкові аспекти (особливо в частині імітації повної його непричетності до агресії і військового втручання на сході України) багатьма експертами розглядається як навмисний і чітко розрахований фарс. Проте, як відомо, фарс, на жаль, не можна повернути назад...

Таким чином, у підґрунті алгоритмів постреволюційності, обох спрямувань, лежить узагальнююча категорія амбівалентності, яка має історичний допуск на її подальше продовження.